



**Folketingets Social-,  
Indenrigs- og Børneudvalg**

Holmens Kanal 22  
1060 København K  
Telefon 33 92 93 00  
sm@sm.dk  
www.socialministeriet.dk

**Sagsnr.**  
2018 - 6972

**Doknr.**  
648732

**Dato**  
16-01-2019

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 20. december 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 201 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karin Nødgaard (DF).

**Spørgsmål nr. 201:**

”Ministeren bedes redegøre for de økonomiske konsekvenser for henholdsvis stat og kommune i en sag, hvor barnet tvangsanbringes, samt i en sammenlignelig sag, hvor barnets tvangsadopteres, samt oplyse, hvad de økonomiske omkostninger gennemsnitligt beløber sig til i begge tilfælde.”

**Svar:**

Jeg vil helt indledningsvis slå fast, at der stilles høje krav til både afgørelse om anbringelse uden for hjemmet uden samtykke og til indstillinger og afgørelse om adoption uden samtykke. Jeg vil også understrege, at der kun kan træffes afgørelse om adoption uden samtykke, hvis betingelserne for anbringelse uden samtykke er opfyldt, og det desuden er sandsynliggjort, at forældrene varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for barnet, samt at adoption af hensyn til kontinuiteten og stabiliteten i barnets opvækst vil være til gavn for barnet.

Der kan ikke tages økonomiske hensyn i forbindelse med en afgørelse om adoption uden samtykke. Jeg vil endvidere fremhæve, at afgørelse om adoption uden samtykke ikke træffes af kommunalbestyrelsen eller af børn- og ungeudvalget, men af Statsforvaltningen efter indstilling fra børn- og ungeudvalget og Ankestyrelsen. Afgørelsen kan indbringes for domstolene.

Afgørelser om anbringelser uden samtykke fra forældremyndighedsindehaver og den unge, der er fyldt 15 år, træffes i udgangspunktet af børn- og ungeudvalget. Børn- og ungeudvalget kan træffe afgørelse om en anbringelse uden samtykke, hvis der er en åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade.

*Økonomiske konsekvenser ved anbringelse uden samtykke*

For så vidt angår de økonomiske omkostninger ved en anbringelse af børn og unge uden for hjemmet uden samtykke vil der være offentlige udgifter forbundet med sagsbehandling i kommunerne, børn og unge-udvalgene samt eventuelt udgifter ved klagesagsbehandling i Ankestyrelsen og ved domstolene. Hertil kommer de offentlig udgifter, der er forbundet med selve anbringelsen og eventuelle supplerende støtteforanstaltninger. Disse udgifter vil bl.a. afhænge



af, hvor barnet anbringes, om der eksempelvis er tale om en døgninstitution eller en plejefamilie, og hvor lang tid anbringelsen varer. Det vil imidlertid variere meget fra sag til sag afhængigt af barnets behov for støtte og alder ved anbringelsen. Derfor er det også meget svært at fastslå en gennemsnitlig udgift for en anbringelse uden samtykke generelt.

Børne- og Socialministeriet har i publikationen Socialpolitisk Redegørelse 2018 beregnet de samlede offentlige nettodriftsudgifter i gennemsnit pr. år på landsplan for en anbringelse for et givent anbringelsessted. I publikationen fremgår det eksempelvis, at ministeriet på baggrund af registerdata fra Danmarks Statistik har estimeret, at den gennemsnitlige enhedsudgift for en anbringelse af et barn i et år i en almindelig plejefamilie er ca. 470.000 kr., mens det er ca. 690.000 kr. årligt for en anbringelse i en kommunal plejefamilie og ca. 1.090.000 kr. årligt for en anbringelse på en døgninstitution. Disse enhedsudgifter er alene opgjort på baggrund af kommunernes regnskabstal for kommunale anbringelser og indeholder således ikke alle udgifter til bl.a. sagsbehandling ved børn og unge-udvalgene, Ankestyrelsen og domstolene.

Det bemærkes, at der er tale om gennemsnitsbetragtninger, som er behæftet med betydelig usikkerhed. Udgifterne kan variere fra kommune til kommune og fra et anbringelsessted til et andet. Hertil kommer, at det ikke er alle driftsudgifter, som kan kobles til et bestemt anbringelsessted. Det gælder eksempelvis udgifter til visse former for administration i kommunerne. Disse udgifter er forholdsmæssigt fordelt efter, hvor mange børn og unge, der er anbragt på de forskellige anbringelsessteder.

Staten refunderer i visse tilfælde delvist kommunernes udgifter i forbindelse med kommunale anbringelser. Kommunernes driftsudgifter vil således i nogle tilfælde være mindre end de samlede offentlige nettodriftsudgifter. Ministeriet eftersender en oversigt med opdeling af henholdsvis kommunernes og statens andel af nettodriftsudgifterne til spørgeren snarest muligt.

#### *Økonomiske konsekvenser ved adoption uden samtykke*

For adoptioner uden samtykke vil der på samme måde være offentlige udgifter forbundet med sagsbehandling i børn og unge-udvalgene samt udgifter ved behandlingen af sagen i Ankestyrelsen og Statsforvaltningen. Hertil kommer udgifter til behandling af de sager, der indbringes for domstolene.

Derudover vil der være sædvanlige udgifter til anbringelse under behandlingen af sagen. Der vil ikke være egentlige driftsomkostninger forbundet med adoptioner uden samtykke efter, at afgørelsen om adoption er effektueret.

Regeringen vil fremsætte et lovforslag om kontinuitet og enkle forløb for børn, der adopteres uden samtykke i februar. Det vil indebære, at udgifterne til anbringelsen under en sag om adoption uden samtykke, reduceres væsentligt. Dog kan der være kommunale udgifter til den faglige støtte til familier, der har adopteret et barn eller en ung, der tidligere har været anbragt i pleje i familien.

Som det fremgår af min samtidige besvarelse af SOU alm. del – spm. 199 har ministeriet på baggrund af de nuværende erfaringer på området ikke grund til at tro, at kommunerne uberettiget rejser sager om adoption uden samtykke.



Adoption af børn kan være med til at give børnene en tryk opvækst med stabile relationer. Det synes jeg er vigtigt, og jeg ser gerne, at det bliver brugt mere.

Med venlig hilsen  
**Mai Mercado**